

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 678

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 iulie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
1.013. — Decret privind înființarea Agenției consulare a României la Cagliari, Republica Italiană, în subordinea Consulatului General al României la Roma	2	Bihor, a prevederilor art. 3 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației	5
1.014. — Decret pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului în temeiul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării, încheiată la Montego Bay la 10 decembrie 1982, privind conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității marine în zonele din afara jurisdicției naționale, adoptat la New York la 19 iunie 2023, semnat de România la New York la 20 septembrie 2023	2	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 12 din 17 iunie 2024 (Complețul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	6–14
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
97. — Ordonanță de urgență pentru stabilirea unor măsuri în domeniul siguranței rutiere	3–4	ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
238. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Ioana Dorobanțu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Interne	5	20.878.— Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor autorităților publice locale din anul 2024	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
2.293/3.101. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației și al ministrului finanțelor pentru aplicarea la nivelul comunei Sânmartin, județul		22.697. — Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor autorităților publice locale din anul 2024	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind înființarea Agenției consulare a României la Cagliari,
Republica Italiană, în subordinea Consulatului General
al României la Roma**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 37/1991 privind înființarea, desființarea și schimbarea rangului misiunilor diplomatice și oficiilor consulare, precum și ale art. 7 alin. (3) din Legea nr. 62/2019 privind activitatea consulară, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se înființează Agenția consulară a României la Cagliari, Republica Italiană, în subordinea Consulatului General al României la Roma, cu un număr de 2 posturi, potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 15 iulie 2024.
Nr. 1.013.

ANEXĂ

Listă posturi

Agenția consulară a României la Cagliari, Republica Italiană, în subordinea Consulatului General al României la Roma, va fi încadrată cu un număr de 2 (două) posturi, astfel:

1. consul;
2. funcționar consular.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului
în temeiul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării,
încheiată la Montego Bay la 10 decembrie 1982,
privind conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității
marine în zonele din afara jurisdicției naționale,
adoptat la New York la 19 iunie 2023, semnat de România
la New York la 20 septembrie 2023**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 127 din 21 iunie 2024,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul în temeiul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării, încheiată la Montego Bay la 10 decembrie 1982, privind conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității marine în zonele din afara jurisdicției naționale, adoptat la New York la 19 iunie 2023, semnat de România la New York la 20 septembrie 2023, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 15 iulie 2024.
Nr. 1.014.

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru stabilirea unor măsuri în domeniul siguranței rutiere

Luând în considerare necesitatea asigurării unui just echilibru între scopul legislației rutiere de a proteja viața, integritatea și sănătatea persoanelor care participă la traficul rutier și celeritatea clarificării situației conducătorilor auto cu privire la care există suspiciuni privind consumul de substanțe psihoactive generate de rezultatul testării cu un mijloc tehnic certificat care a indicat prezența în organism a unor substanțe psihoactive ori, după caz, de refuzul de a se supune testării,

având în vedere lipsa reglementării la nivel primar a unor termene rezonabile de realizare a analizelor toxicologice privind confirmarea prezenței în organism a unor substanțe psihoactive sau a alcoolului în sânge,

în considerarea necesității monitorizării demersurilor administrative întreprinse pentru realizarea cu celeritate a analizelor toxicologice în scopul evitării posibilelor întârzieri nejustificate în procedura de lucru,

întrucât siguranța rutieră este o responsabilitate comună, care necesită acțiuni concrete și coordonate, iar îmbunătățirea parametrilor specifici domeniului se poate obține doar prin stabilirea unor instrumente de lucru unitare în vederea identificării celor mai bune soluții pentru atingerea scopului propus,

ca urmare a dezbaterilor din spațiul public și a cerințelor societății civile, care reclamă adoptarea de urgență a unor măsuri care să elimine întârzierile în procedura de realizare a analizelor toxicologice care influențează momentul de la care se poate restitui permisul de conducere,

întrucât este necesară instituirea unor măsuri adecvate în contextul social recent, determinat de accentuarea consumului de substanțe psihoactive în rândul populației, precum și de conducerea vehiculelor sub influența acestora,

în lipsa adoptării în regim de urgență a măsurilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se poate ajunge la afectarea încrederii cetățenilor în instituțiile statului în ceea ce privește furnizarea unor servicii de calitate într-un termen rezonabil, reglementarea neputându-se realiza pe calea procedurii obișnuite de legiferare ce presupune dezbateri amânunțite și, implicit, un orizont de timp îndelungat, procedură care poate conduce la imposibilitatea adoptării, în timp util și cu celeritate, a măsurilor necesare pentru asigurarea cadrului normativ de nivel primar necesar în scopul clarificării situației conducătorilor auto în ceea ce privește restituirea permisului de conducere.

În considerarea celor mai sus precizate, motivarea urgenței și a situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată este generată de existența unor dificultăți în abordarea acestui fenomen în mod integrat, eficient și cu celeritate, cu riscuri asupra siguranței rutiere.

Situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată este generată de lipsa unor instrumente legale și a unor mecanisme adecvate care să permită eficientizarea activității instituțiilor publice,

aspectele vizate constituie o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, extraordinară, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol interesul public și a cărei reglementare nu poate fi amânată, astfel că se impune adoptarea de măsuri imediate prin ordonanță de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Instituțiile medico-legale realizează analizele toxicologice în vederea constatării prezenței sau absenței substanțelor psihoactive în organism sau a alcoolului în sânge a mostrelor biologice recoltate de la persoanele care refuză sau nu pot să se supună testării pentru stabilirea consumului de substanțe psihoactive ori a concentrației de alcool în aerul expirat sau de la persoanele testate cu un mijloc tehnic certificat care a indicat prezența în organism a unor substanțe psihoactive și comunică rezultatul acestora către structurile Poliției Române solicitante în termen de maximum 72 de ore de la momentul finalizării procedurilor de recoltare a mostrelor biologice.

(2) Permisul de conducere retras potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se restituie în baza

buletinului de analiză toxicologică prin care s-a stabilit absența în organism a substanțelor psihoactive sau a alcoolului în sânge, după caz, ori la împlinirea termenului de 72 de ore de la momentul finalizării procedurilor de recoltare a mostrelor biologice, dacă nu a fost comunicat un astfel de buletin.

(3) Permisul de conducere reținut, potrivit dispozițiilor art. 111 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, exclusiv ca urmare a testării cu un mijloc tehnic certificat care a indicat prezența în organism a unor substanțe psihoactive se restituie în baza buletinului de analiză toxicologică prin care s-a stabilit absența în organism a substanțelor psihoactive ori la împlinirea termenului de 72 de ore de la momentul finalizării procedurilor de recoltare a mostrelor biologice, dacă nu a fost comunicat un astfel de buletin.

(4) Orice persoană testată cu un mijloc tehnic potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu are obligația de a se supune recoltării mostrelor biologice, poate solicita polițistului rutier să i se recolteze mostre biologice în cadrul unităților sau instituțiilor medicale competente, în vederea stabilirii îmbibației de alcool în sânge.

(5) Ministerul Sănătății și Ministerul Afacerilor Interne prezintă Guvernului, lunar, o analiză comună cu privire la capacitatea de respectare a termenului prevăzut la alin. (1) și la măsurile adoptate în vederea realizării acestui obiectiv.

Art. 2. — (1) Normele privind recoltarea, depozitarea și transportul mostrelor biologice în vederea stabilirii îmbibației de alcool în sânge sau a prezenței în organism a substanțelor psihoactive în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, precum și de punere în aplicare a art. 1 se aprobă prin hotărâre a Guvernului, care se inițiază, în termen de 5 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, de către Ministerul Sănătății și Ministerul Afacerilor Interne.

(2) Până la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (1) se aplică Ordinul ministrului sănătății nr. 1.512/2013 pentru aprobarea Normelor metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul mostrelor biologice în vederea probațiunii judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor psihoactive în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Pentru măsurile de retragere a permiselor de conducere potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ori de reținere, exclusiv ca urmare a testării cu un mijloc tehnic certificat care a indicat prezența în organism a unor substanțe psihoactive, potrivit dispozițiilor art. 111 alin. (1) lit. b) din același act normativ, dispuse anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, prevederile art. 1 alin. (1)—(3) se aplică exclusiv cazurilor intervenite de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul creșterii siguranței rutiere, caz în care termenul de 72 de ore curge de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 4. — La articolul 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (2¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2¹) Stabilirea prezenței în organism de substanțe psihoactive se face în instituțiile medico-legale autorizate, în conformitate cu normele metodologice elaborate de Ministerul Sănătății.”

Art. 5. — La articolul 101 alineatul (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, punctul 22 se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu
Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Ioana Dorobanțu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
adjunct al Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere propunerea Ministerului Afacerilor Interne, formulată prin Adresa nr. 222.874 din 28 iunie 2024, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/5.900 din 1 iulie 2024 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/23.130/M.A. din 4 iulie 2024, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 28.213 conexasă cu nr. 27.948/2024,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 22 iulie 2024, doamna Ioana Dorobanțu, chestor-șef de poliție, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Interne pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 15 iulie 2024.
Nr. 238.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII,
LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI
Nr. 2.293 din 27 iunie 2024

MINISTERUL FINANTELOR
Nr. 3.101 din 4 iulie 2024

ORDIN

pentru aplicarea la nivelul comunei Sânmartin, județul Bihor, a prevederilor art. 3 alin. (5)
din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor
centralizate de alimentare cu energie termică a populației

În temeiul prevederilor art. 3 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 483/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației și ministrul finanțelor emit următorul ordin:

Art. 1. — Până la lichidarea obligației de plată în sumă de 1.391.736,06 lei, datorată Societății Termoficare Oradea — S.A. de către comuna Sânmartin, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca alocă bugetului local al comunei Sânmartin,

județul Bihor, cote defalcate din impozitul pe venit, numai pentru plata obligației către Societatea Termoficare Oradea — S.A.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Adrian-Ioan Veștea

p. Ministrul finanțelor,
Alin Marius Andrieș,
secretar de stat

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 12

din 17 iunie 2024

Dosar nr. 975/1/2024

Corina-Alina Corbu — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Elena-Diana Tămagă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Carmen Elena Popoiag — președintele Secției I civile

Marian Budă — președintele delegat al Secției a II-a civile

Eleni Cristina Marcu — președintele delegat al Secției penale

Gabriela Elena Bogasiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Maria Ilie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristian Daniel Oana — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adriana Florina Secrețeanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Doina Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ionel Florea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Pohrib — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mădălina Elena Vladu-Crevon — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mihnea Adrian Tănase — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Iulia Craiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă

Mariana Hortolomei — judecător la Secția I civilă

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă

Lavinia Valeria Lefterache — judecător la Secția penală

Ana Hermina Iancu — judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 975/1/2024 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20 din 14 martie 2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă doamna Elena-Mădălina Ivănescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ce formează obiectul Dosarului nr. 975/1/2023.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general, pentru prezentarea punctului de vedere cu privire la recursul în interesul legii, cu referire la soluția propusă prin raportul întocmit în cauză de judecătorii-raportori.

8. Doamna procuror-șef Antonia Eleonora Constantin, în calitate de reprezentant al Ministerului Public, pune concluzii de admitere a recursului în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și de pronunțare a unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept vizată.

9. Expunând orientările jurisprudențiale identificate, arată că, în opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, este în litera și în spiritul legii cea de-a doua orientare a practicii judiciare, în sensul că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență nr. 94/2000*), nu se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.

10. În sprijinul acestei concluzii, se precizează că un prim argument se raportează la continuitatea de soluție legislativă, de la momentul adoptării Ordonanței de urgență nr. 94/2000 și până în prezent, în ceea ce privește exceptarea de la acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent pentru imobilele care au aparținut cultelor religioase din România, preluate în mod abuziv, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de statul român, de organizațiile corporatiste sau de orice alte persoane juridice, înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.

11. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale: nr. 837 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență nr. 94/2000; nr. 541 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2019, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, și Decizia nr. 1.632 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 23 decembrie 2009, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000.

12. Prin urmare, instanța de contencios constituțional a constatat că această opțiune a legiuitorului nu era contrară principiului constituțional al egalității în drepturi și nici nu încălca dreptul de proprietate al titularului cererii de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent.

13. Prin deciziile Curții Constituționale a României nr. 818—821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 537 din 16 iulie 2008, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) și ale art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și s-a reținut că instanțele judecătorești nu au competența de a institui, modifica, abroga sau înlocui norme legislative dacă ar reține că anumite prevederi legale ar fi discriminatorii.

14. De aceea, instanțele de judecată nu ar putea extinde aplicarea prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 în sensul acordării, pe cale jurisprudențială, a dreptului la măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilele înstrăinate anterior datei de 22 decembrie 1989.

15. În susținerea punctului de vedere exprimat în cele de mai sus, reprezentantul Ministerului Public invocă deopotrivă jurisprudența instanței supreme de unificare a practicii judiciare, respectiv deciziile: nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 17 februarie 2012, și Decizia nr. 63 din 2 octombrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 6 noiembrie 2023.

16. Printr-un al doilea argument formulat în susținerea soluției propuse, se arată că, în lipsa unei baze suficiente în dreptul intern, în patrimoniul titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor care au aparținut cultelor religioase, preluate abuziv în perioada regimului comunist în România, nu se identifică o valoare patrimonială ocrotită de art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*), conștând în acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent pentru imobilele care fac obiect al retrocedării în temeiul Ordonanței de urgență nr. 94/2000, legal înstrăinate anterior datei de 22 decembrie 1989.

17. În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*CEDO*) sunt invocate, ca prezentând relevanță, Hotărârea din 12 octombrie 2010, pronunțată în

Cauza-pilot *Maria Atanasiu și alții împotriva României*; Hotărârea din 3 decembrie 2002, pronunțată în Cauza *Smoleanu împotriva României*; Hotărârea din 23 octombrie 2018, pronunțată în Cauza *Bradshaw și alții împotriva Maltei*; Hotărârea din 2 iunie 2009, pronunțată în Cauza *Smiljanic împotriva Sloveniei*; Hotărârea Marii Camere din 10 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Gratzinger și Gratzingerova împotriva Republicii Cehe*.

18. Se susține că nu există o jurisprudență CEDO care să permită o aplicare directă a art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 la Convenția cultelor religioase sau organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale care nu beneficiază de o reparare prin echivalent ca o alternativă a imposibilității de retrocedare a unui bun imobil preluat abuziv de către statul român în perioada comunistă.

19. Astfel, în opinia procurorului general, opțiunea legiuitorului de a nu acorda o reparare prin echivalent pentru bunurile imobile preluate abuziv de către statul român de la cultele religioase în perioada comunistă poate fi, în mod rezonabil, justificată de impactul bugetar semnificativ și de nevoia de a găsi un criteriu obiectiv care să permită o soluționare cât mai rapidă a pretențiilor subiecților de drept care pot beneficia de prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000.

20. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

21. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, prin sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

„dacă dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România pot fi interpretate în sensul că se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989”.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

22. Pe calea recursului în interesul legii sunt supuse interpretării dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările ulterioare:

„Art. 6. — (1) În cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5).”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

23. Potrivit celor invocate de către Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin Hotărârea nr. 64 din 24 aprilie 2024, problema de drept ce a generat practica divergentă este de a se stabili dacă textul de lege incident în cauză vizează doar imobilele înstrăinate ulterior datei de 22 decembrie 1989 sau acesta poate fi interpretat în sensul că se referă și la imobilele înstrăinate anterior acestei date, divergența de interpretare rezultând din raportarea conținutului art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 la cadrul legal general în

materie de retrocedare și la Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Protocolul adițional nr. 1 la Convenție*).

24. **Într-o opinie jurisprudențială s-a reținut interpretarea potrivit căreia dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.**

25. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că dispozițiile analizate sunt de natură a crea, fără o justificare rezonabilă, o diferență de tratament între titularii cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 și titularii cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei menționate, constituind, în cazul acestora din urmă, o veritabilă ingerință în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

26. Potrivit art. 20 din Constituția României, republicată, dispozițiile privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, iar în cazul în care între acestea și normele interne există neconcordanțe au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile, acest principiu constituțional fiind de natură a îndreptăți judecătorul național ca, în caz de neconcordanță, să înlăture aplicarea normei naționale, fără a mai aștepta modificarea sau abrogarea ei de către legiuitor, în scopul asigurării efectului deplin al normelor Convenției.

27. Cu titlul exemplificativ, în cuprinsul Deciziei nr. 1.573 din 16 martie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 32/33/2021, s-au reținut următoarele:

„Concret, Înalta Curte observă că atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de recurs, recurenta-pârâtă nu contestă că sunt îndeplinite condițiile de principiu prevăzute de dispozițiile art. 1 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, în sensul că imobilul a fost preluat abuziv de statul român în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și că acesta nu poate fi restituit în natură, ci invocă condiția impusă de textul de lege, și anume ca bunul să se fi aflat la data formulării cererii de retrocedare, în proprietatea statului, a unei persoane juridice de drept public sau în patrimoniul unei persoane juridice din cele prevăzute la art. 2, situație care nu se regăsește în cauza de față având în vedere că imobilul identificat cu nr. top 278/2/2/1/2/1 a fost înstrăinat de statul român înainte de data de 22 decembrie 1989.

Această critică nu poate fi primită și va fi respinsă având în vedere că dispozițiile art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000 creează o diferență nejustificată de tratament între titularii cererilor de retrocedare ale imobilelor înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 și titularii cererilor de retrocedare ale imobilelor înstrăinate legal anterior acestei date, constituind în cazul celor din urmă o ingerință în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, ingerință care, în lipsa oricărei expuneri de motive a legiuitorului, nu poate fi socotită necesară într-o societate democratică.

Acest raționament se coroborează cu faptul că, pentru terenul identificat cu nr. top. 278/2/2/1/2/1 în suprafață de 1.150 mp ce a fost atribuit în proprietate unor persoane fizice, în baza ordinului nr. 1.176/1.07.1993, nr. 1.177/1.07.1993, nr. 1.180/1.07.1993 și nr. 1.183/1.07.1993, emise de prefectul județului Cluj, s-au acordat despăgubiri, iar pentru construcția edificată pe acest teren și care a fost înstrăinată de statul român în favoarea unor persoane fizice în anii 1974 și 1975, cererea de despăgubiri a fost respinsă pe considerentul interpretării eronate a dispozițiilor OUG nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, respectiv din perspectiva dispozițiilor art. 6 alin. (1), potrivit

căroră, în cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5).

Într-adevăr, Comisia specială de retrocedare nu poate restitui în natură imobilul solicitat, având în vedere că imobilul identificat cu nr. top. 278/2/2/1/2/1 nu se află în proprietatea uneia dintre persoanele juridice enumerate în art. 1 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, ci în proprietatea unor persoane de drept privat, însă din cuprinsul prevederilor art. 6 alin. (1) din același act normativ rezultă că, în această situație, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent, cum, de altfel, în mod corect a reținut și prima instanță.”

28. De asemenea, în cuprinsul Deciziei nr. 71 din 10 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.144/102/2016, s-a arătat că:

„Nu în ultimul rând, cu privire la criticile recurentului-pârât potrivit căroră instanța de fond a aplicat greșit prevederile art. 1 alin. (4) și ale art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilind ca în privința apartamentului nr. 1 înstrăinat de către Consiliul Popular al Județului Mureș în favoarea persoanelor A. și B. să se dispună acordarea de măsuri compensatorii, deoarece apartamentul nr. 1 fiind înstrăinat înainte de data de 22 decembrie 1989 nu face obiectul OUG nr. 94/2000, și, pe cale de consecință, pentru acest imobil nu se poate propune acordarea de măsuri compensatorii, Înalta Curte constată că prin art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, privit literal, se creează, fără o justificare rezonabilă, o diferență de tratament între titularii cererilor de retrocedare ale imobilelor înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 și titularii cererilor de retrocedare ale imobilelor înstrăinate legal anterior datei menționate, constituind, în cazul acestora din urmă, o veritabilă ingerință în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, ingerință care, în lipsa oricărei expuneri de motive a legiuitorului, nu poate fi socotită necesară într-o societate democratică.

Or, în temeiul art. 20 din Constituția României, dispozițiile privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, iar în cazul în care între acestea și normele interne există neconcordanțe, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile. Acest principiu constituțional îndreptățește judecătorul național ca, în caz de neconcordanță, să înlăture aplicarea normei naționale, fără a mai aștepta modificarea sau abrogarea ei de către legiuitor, în scopul asigurării efectului deplin al normelor Convenției (CEDO, Cauza *Dumitru Popescu c. României* — nr. 2, Cererea nr. 71.525 (2001, paragraful 103, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 5 decembrie 2007).”

29. În același sens au fost pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Decizia nr. 5.437 din 19 decembrie 2012, în Dosarul nr. 45.828/3/2010, dar și Decizia nr. 3.306 din 8 iunie 2022, în Dosarul nr. 1.848/83/2019.

30. Într-o a doua opinie jurisprudențială s-a considerat că nu este aplicabil art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, întrucât instanțele naționale nu pot înlătura de la aplicare o normă de drept pe motiv că instituie o discriminare între diferite situații, acesta fiind rolul exclusiv al Curții Constituționale, neputând fi înlăturate efectele legislației interne redate de art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000.

31. Astfel, în cuprinsul Deciziei nr. 1.657 din 22 martie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 44/57/2021, s-au reținut următoarele:

„Instanța fondului a admis acțiunea în baza Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, înlăturând astfel efectele art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000 pe care le-a considerat că instituie o diferență de tratament între titularii cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal după data de 22.12.1989 și titularii cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei menționate, constituind, în cazul celor din urmă, o veritabilă ingerință în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Înalta Curte reține că aplicabilitatea art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale suferă o limitare extrem de importantă, Convenția protejând doar dreptul de proprietate asupra unui bun, nu și dreptul de a obține proprietatea unui bun. Pentru ca prevederile Convenției să fie aplicabile este absolut necesar ca drepturile și interesele cu valoare economică să fie actuale.

Există astfel o jurisprudență bogată a Curții de la Strasbourg (cauzele *Canciovici ș.a. c. României*, *Lindner și Hammermayer c. României*, *Smoleanu c. României* și *Moșteanu ș.a. c. României*), în care Curtea a arătat clar că nu poate examina o plângere decât în măsura în care aceasta se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției pentru statul în cauză, Curtea nefiind competentă *ratione temporis* să examineze împrejurările naționalizării ori efectele continue produse de aceasta până în prezent. Ea a reiterat jurisprudența sa bine stabilită conform căreia privarea de dreptul de proprietate sau de un alt drept real constituie, în principiu, un act instantaneu și nu creează o situație continuă de «privare de drept». Curtea a amintit că noțiunea de «bunuri», conținută de art. 1 din Protocolul nr. 1 poate acoperi atât «bunurile actuale», cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe în baza cărora reclamantul poate pretinde să aibă cel puțin o «speranță legitimă» pentru a obține utilizarea efectivă a unui drept de proprietate.

În schimb, speranța de a i se vedea recunoscută supraviețuirea unui fost drept de proprietate, pe care este de multă vreme în imposibilitate de a-l exercita efectiv, nu poate fi considerată drept un «bun», în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

În cauzele arătate, Curtea a constatat că procedura nu se raportează la un «bun actual» al reclamantilor. Examinând dacă reclamantii aveau cel puțin o «speranță legitimă», Curtea a stabilit că restituirea în natură a imobilelor ar fi putut fi obținută numai dacă instanțele judecătorești ar fi decis că naționalizarea sau confiscarea ar fi fost efectuată fără titlu sau nelegal. Aceasta este, însă, o chestiune cu privire la care se puteau pronunța jurisdicțiile naționale, Curtea neputând face speculații asupra rezultatului procedurii dacă instanțele ar fi soluționat chestiunea.

În consecință, Curtea a decis în aceste cauze că reclamantii nu au dovedit că au avut o «speranță legitimă» de a li se restitui bunurile. În aceste condiții, Înalta Curte constată că recurentei-reclamante nu îi este aplicabil art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor omului, revenind la reglementarea din plan național, respectiv art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000 care nu a fost declarată neconstituțională în condițiile legii.

Înalta Curte subliniază în aceeași ordine de idei faptul că instanța națională de drept comun nu poate înlătura de la aplicare o normă de drept pe motiv că instituie o discriminare între diferite situații, acesta fiind doar rolul Curții Constituționale.”

32. De asemenea, în cuprinsul Deciziei nr. 3.667 din 16 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 514/57/2018, s-a arătat că:

„În ceea ce privește solicitarea de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent, în situația imposibilității de restituire în natură, în mod corect a apreciat pârâta prin Decizia nr. 8.035/11.07.2018 că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, întrucât imobilele identificate cu nr. top 21, 22, 23/2, 24, 25/2, 23/1 și 25/1 nu au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989.

Conform art. 6 alin. (1) din OUG nr. 94/2000, «În cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5)».

Și din acest punct de vedere, instanța de control judiciar constată că dreptul la acordarea despăgubirilor este condiționat de legiuitor, condiția impusă privind înstrăinarea imobilelor după anul 1989 nefiind îndeplinită în cauză.

Cu referire la criticile care vizează încălcarea art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, Înalta Curte menționează că, potrivit jurisprudenței CEDO: «art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale nu garantează un drept de a dobândi bunuri, el nu le impune statelor contractante nicio restricție cu privire la libertatea lor de a stabili domeniul de aplicare a legilor pe care le pot adopta în materie de restituire a bunurilor și de a alege condițiile în care acceptă să restituie drepturile de proprietate persoanelor deposedate [*Van der Mussele împotriva Belgiei*, 23 noiembrie 1983, §48; *Slivenko împotriva Letoniei* (dec.) (MC), nr. 48.321/99, §121, CEDO 2002-II]».

IV. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

33. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a pronunțat:

— deciziile nr. 3.306 din 8 iunie 2022 (Dosarul nr. 1.848/83/2019), nr. 71 din 10 ianuarie 2020 (Dosarul nr. 2.144/102/2016), nr. 1.573 din 16 martie 2022 (Dosarul nr. 32/33/2021) și nr. 5.437 din 19 decembrie 2012 (Dosarul nr. 45.828/3/2010), în sensul primei orientări jurisprudențiale, redată la paragraful 24 din prezenta decizie, apreciind că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989;

— deciziile nr. 1.657 din 22 martie 2023 (Dosarul nr. 44/57/2021) și nr. 3.667 din 16 iunie 2021 (Dosarul nr. 514/57/2018), în sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale, redată la paragraful 30 din prezenta decizie, apreciind că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 nu se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

34. Prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 837 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, s-a constatat că Ordonanța de urgență nr. 94/2000 este constituțională, în ansamblul său.

35. Prin Decizia nr. 821 din 3 iulie 2008 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, instanța de contencios constituțional a statuat în sensul că instanța națională de drept comun nu poate înlătura de la aplicare o normă de drept pe motiv că instituie o discriminare între diferite situații, aceasta intrând în competența exclusivă a Curții Constituționale. În același sens au fost pronunțate și deciziile Curții Constituționale a României nr. 818—820 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008.

36. Deopotrivă, se cuvine a fi menționat faptul că, prin Decizia nr. 541 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2019, Curtea Constituțională a României a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, reținând, în considerente, următoarele:

„17. (...) Curtea observă că, potrivit art. 6 alin. (1) din ordonanța de urgență, pentru imobilele care au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent. Curtea reține că, astfel cum a fost formulată, critica are în vedere o soluție legislativă inexistentă în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000. Or, stabilirea bunurilor asupra cărora pot purta măsurile reparatorii reprezintă opțiunea legiuitorului, făcând parte din concepția generală adoptată de statul român cu privire la problematica restituirilor imobilelor preluate în mod abuziv, Curtea Constituțională neavând competența de a modifica sau completa viziunea legislativă de ansamblu referitoare la retrocedările acestor imobile, pe care statul a adoptat-o în considerarea concordanței acesteia cu realitățile economice și posibilitățile de realizare efectivă.

18. De altfel, și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a fost recunoscut dreptul statelor de a stabili aceste măsuri. Astfel, prin Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 89, s-au statuat, cu valoare de principiu, următoarele: «Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu impune statelor contractante nicio obligație specifică de reparare a nedreptăților sau prejudiciilor cauzate înainte ca ele să fi ratificat Convenția. De asemenea, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu poate fi interpretat ca restrângând libertatea statelor contractante de a alege condițiile în care ele acceptă să restituie bunurile ce le-au fost transferate înainte să ratifice Convenția (Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Adoptarea unor legi care să prevadă restituirea bunurilor confiscate sau despăgubirea persoanelor victime ale unor astfel de confiscări necesită o vastă analiză a numeroase aspecte de ordin moral, juridic, politic și economic. Considerând un lucru normal ca legiuitorul să dispună de o mare marjă de apreciere în ceea ce privește politica economică și socială, Curtea a declarat că respectă modul în care acesta concepe imperatiile «utilității publice», cu excepția cazului în care aprecierea sa se dovedește complet lipsită de o bază rezonabilă (Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 46, și Hotărârea din 23 noiembrie 2000, pronunțată în Cauza *Fostul rege al Greciei și alții împotriva Greciei*, paragraful 87). Acest lucru este valabil cu atât mai mult pentru modificările atât de fundamentale ale sistemului unei țări, cum ar fi tranziția de la un regim totalitar la o formă democratică de guvernare și reforma structurii politice, juridice și economice a statului, fenomene care duc inevitabil la adoptarea unor legi economice și sociale la scară mare (Hotărârea din 22 iunie 2004, pronunțată în Cauza *Broniowski împotriva Poloniei*, paragraful 149).»

VI. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene

37. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 decembrie 2002, pronunțată în Cauza *Smoleanu împotriva României* (Cererea nr. 30.324/96), în care s-au reținut, printre altele:

„44. Curtea trebuie deci să examineze plângerea conform căreia refuzul instanțelor de a tranșa litigiul vizând așa-zisa parte a casei naționalizate se analizează ca o atingere a dreptului său de proprietate așa cum este garantat de articolul 1 din Protocolul nr. 1.

45. În această privință, Curtea reamintește, mai întâi, că ea nu poate examina o cerere decât în măsura în care ea se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției cu privire la Partea contractantă în cauză. În speță, casa reclamantei a fost naționalizată în 1950, cu mult înainte de 20 iunie 1994, dată la care Convenția a intrat în vigoare în ceea ce privește România. Curtea nu are deci competența *ratione temporis* pentru examinarea circumstanțelor naționalizării sau a efectelor produse continuu de aceasta până în prezent.

46. Ea amintește și confirmă jurisprudența sa bine stabilită conform căreia privarea de dreptul la proprietate sau a unui alt drept real constituie în principiu un act instantaneu și nu creează o situație continuă de «privare a dreptului» (vezi, de exemplu, *Lupuleț împotriva României*, Cererea nr. 25.497/1994, decizie a Comisiei din 17 mai 1996, Decizii și rapoarte — DR-85 A, p. 126).»

38. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Canciovici și alții împotriva României* (Cererea nr. 32.926/1996), prin care s-a reținut:

„37. Reclamanții nu se pot plânge de încălcarea art. 1 din Primul Protocol la Convenție decât în măsura în care procedurile pe care le incriminează se raportau la «bunuri» ai căror titulari erau, în sensul acestei dispoziții.

În speță, reclamanții au inițiat o procedură în fața autorităților naționale competente, pentru a obține restituirea imobilului tatălui lor. Astfel, ei căutau să li se recunoască un drept de proprietate asupra imobilului care aparținuse tatălui lor, dar care, în perioada cererii introductive de instanță, nu mai era proprietatea tatălui și nici a reclamanților. În consecință, procedura nu se raporta la un «bun actual» al reclamanților (vezi decizia în Cauza *Malhous împotriva Republicii Cehe* [GC], Cererea nr. 33.071/1996, p. 17).

38. În ceea ce privește afirmația reclamanților conform căreia decizia pronunțată în apel era «definitivă» și astfel dreptul lor de proprietate a fost restabilit definitiv, Curtea observă că, în conformitate cu art. 299 din Codul român de procedura civilă, în vigoare în momentul faptelor, deciziile pronunțate în apel sunt susceptibile de o analiză în recurs și că, în conformitate cu art. 311 din Codul de procedură civilă, deciziile anulate în recurs nu au niciun efect juridic, iar toate actele de executare făcute în temeiul unei atare decizii sunt anulate conform legii, dacă instanța de recurs nu decide altfel. Curtea notează că reclamanții nu aveau o decizie «definitivă și irevocabilă» și că dreptul obținut în baza deciziilor pronunțate pe fond și în apel era revocabil. În consecință, prezenta cauză nu este similară cu Cauza *Brumărescu* cu privire la acest punct.

39. Curtea observă că, deși judecătoria a recunoscut nelegalitatea naționalizării, Hotărârea definitivă și «irevocabilă» din 11 martie 1996 a Curții de Apel București a desființat hotărârile anterioare.

În ceea ce privește procedura administrativă ulterioară, Curtea notează că printr-o hotărâre definitivă și «irevocabilă» s-a respins, de asemenea, cererea de restituire, întrucât nu erau îndeplinite condițiile cerute de Legea nr. 112/1995. Instanța respectivă a hotărât că Legea nr. 112/1995 nu se aplică decât imobilelor «cu destinație de locuință» și că imobilul revendicat de reclamanți nu făcea parte din această categorie. În consecință, procedura nu se referea la un «bun actual» al reclamanților.

40. Curtea amintește că aprecierea situației de fapt și aplicarea dreptului intern revin, în primul rând, instanțelor naționale. Curtea neputând specula asupra posibilelor soluții în cadrul procedurii interne dacă instanțele interne s-ar fi pronunțat, rezultă că reclamanții nu au probat că aveau o «speranță legitimă» cu privire la proprietatea bunului revendicat.

41. În aceste condiții, Curtea admite excepția invocată de Guvern și decide că plângerea formulată în temeiul art. 1 din

Primul Protocol la Convenție este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției, în sensul art. 35 alin. 3.”

39. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Moșteanu și alții împotriva României* (Cererea nr. 33.176/1996), prin care s-a stabilit:

„54. Curtea amintește că, în conformitate cu jurisprudența constantă a organelor Convenției, noțiunea «bunuri» se poate referi atât la «bunurile actuale», cât și la valorile patrimoniale, inclusiv creanțele, în temeiul cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o «speranță legitimă» de a obține beneficiul efectiv al unui drept de proprietate. În schimb, speranța recunoașterii unui vechi drept de proprietate care, de mult timp, nu a mai fost susceptibil de o exercitare efectivă nu poate fi considerată un «bun» în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, lucru valabil și pentru o creanță condițională care se stinge prin nerealizarea condiției [vezi trecerea în revistă a principiilor pertinente în Decizia *Malhous împotriva Republicii Cehe* (Cererea nr. 33.071/1996, Decizia din 13 decembrie 2000, CEDO 2000-XII) cu alte referințe, în special la jurisprudența Comisiei].

55. Curtea nu este așadar competentă *ratione temporis* să examineze circumstanțele naționalizării sau efectele continue produse de aceasta până astăzi [vezi Cauza *Malhous împotriva Republicii Cehe* (decizie) citată anterior și jurisprudența Comisiei, de exemplu Cauza *Mayer și alții împotriva Germaniei*, cererile nr. 18.890/1991, 19.048/1991, 19.342/1992 și 19.549/1992, Decizia Comisiei din 4 martie 1996, DR 85, pp. 5—20].

56. Curtea adaugă că, în aceste condiții, nu este nicidecum vorba de o încălcare continuă a Convenției imputabilă statului român și susceptibilă să producă efecte asupra limitelor temporale ale competenței Curții (vezi în acest sens Cauza *Prințul Hans Adam II de Lichtenstein împotriva Germaniei*, Cererea nr. 42.527/1998, Decizia din 12 iulie 2001, paragrafele 81—87).

57. În aceste condiții, deciziile instanțelor române (paragraful 33) nu pot fi considerate ca aducând atingere «bunurilor» reclamantelor, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În consecință, Curtea constată că nu a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.”

40. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 martie 2006, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României* (Cererea nr. 63.252/00), prin care s-a reținut că:

„64. Un reclamant nu poate invoca o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție decât în măsura în care hotărârile pe care le contestă se raportează la «bunurile» sale în sensul prezentei dispoziții. Noțiunea «bunuri» poate acoperi atât «bunurile actuale», cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în virtutea cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o «speranță legitimă» de a beneficia efectiv de un drept de proprietate. Dimpotrivă, speranța de a i se recunoaște un drept de proprietate ce nu poate fi exercitat efectiv nu poate fi considerat ca un «bun», în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, și la fel se întâmplă și în cazul unei creanțe condiționale care se stinge din cauza neîndeplinirii condiției (vezi *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei* [MC], nr. 42.527/98, §§ 82 și 83, CEDO 2001-VIII). (...)

88. Curtea reamintește că art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care tinde în principal să protejeze individul împotriva oricărei atingeri a dreptului sau de proprietate de către stat, poate să implice și obligații pozitive care să impună unui stat adoptarea unor anumite măsuri necesare pentru a proteja dreptul de proprietate (*Broniowski*, citată mai sus, § 143; *Oneryildiz*, citată mai sus, § 134, și *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei*, nr. 48.553/99, § 96, CEDO 2002-VII).

89. Ea reafirmă faptul că Convenția nu impune statelor contractante nicio obligație specifică de reparare a nedreptăților sau prejudiciilor cauzate înainte ca ele să fi ratificat Convenția.

De asemenea, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu poate fi interpretat ca restrângând libertatea statelor contractante de a alege condițiile în care ele acceptă să restituie bunurile ce le-au fost transferate înainte să ratifice Convenția (*Kopecký*, citată mai sus, § 35). Adoptarea unor legi care să prevadă restituirea bunurilor confiscate sau despăgubirea persoanelor victime ale unor astfel de confiscări necesită o vastă analiză a numeroase aspecte de ordin moral, juridic, politic și economic. Considerând un lucru normal ca legiuitorul să dispună de o mare marjă de apreciere în ceea ce privește politica economică și socială, Curtea a declarat că respectă modul în care acesta concepe imperatiile «utilității publice», cu excepția cazului în care aprecierea sa se dovedește complet lipsită de o bază rezonabilă (*James și alții*, citată mai sus, p. 32, § 46, și *Fostul rege al Greciei și alții*, § 87, hotărâri citate mai sus). Acest lucru este valabil cu atât mai mult pentru modificările atât de fundamentale ale sistemului unei țări, cum ar fi tranziția de la un regim totalitar la o formă democratică de guvernare și reforma structurii politice, juridice și economice a statului, fenomene care duc inevitabil la adoptarea unor legi economice și sociale la scară mare (*Broniowski*, citată mai sus, § 149).

90. Acest lucru nu înseamnă că atitudinea autorităților naționale într-un anumit caz nu poate prezenta probleme în ceea ce privește art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, atunci când ele nu își respectă obligațiile ce decurg din Convenție.

91. Pentru a putea aprecia conformitatea conduitei statului cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea trebuie să facă o analiză globală a diferitelor interese aflate în joc, acordând atenție faptului că Convenția are drept scop apărarea drepturilor «concrete și efective». Ea trebuie să meargă dincolo de aparențe și să analizeze realitatea situației litigioase.

Astfel, dacă dispun de o mare marjă în aprecierea existenței unei probleme de interes public ce justifică anumite măsuri și în alegerea politicilor lor economice și sociale (*Kopecký*, citată mai sus, § 37), atunci când se află în joc o chestiune de interes general, autoritățile publice trebuie să reacționeze în timp util, într-o manieră corectă și cu cea mai mare coerență [vezi *Beyeler*, citată mai sus, §§ 110 în fine, 114 și 120 în fine, *Broniowski*, citată mai sus, § 151, *Sovtransavto Holding*, citată mai sus, §§ 97—98, *Novoseietskiy împotriva Ucrainei* nr. 47.148/99, § 102, 22 februarie 2005, *Blücher împotriva Republicii Cehe*, nr. 58.580/00, § 57, 11 ianuarie 2005, și *O.B. Heller, A.S. împotriva Republicii Cehe* (dec), nr. 55.631/00, 9 noiembrie 2004].

92. Dacă Convenția nu impune statelor obligația de a restitui bunurile confiscate și cu atât mai puțin de a dispune de ele conform atributelor dreptului lor de proprietate, odată ce a fost adoptată o soluție de către stat ea trebuie implementată cu o claritate și o coerență rezonabile pentru a evita pe cât posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept la care se referă măsurile de aplicare a acestei soluții.

În această privință trebuie subliniat faptul că incertitudinea — fie ea legislativă, administrativă sau provenind din practicile aplicate de autorități — este un factor important ce trebuie luat în considerare pentru a aprecia conduita statului (*Broniowski*, citată mai sus, § 151).

93. Mai mult, este de datoră oricărui stat contractant să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin. Singura sarcină a Curții este să analizeze dacă în speță măsurile adoptate de autoritățile române au fost adecvate și suficiente (vezi *Ruianu împotriva României*, nr. 34.647/97, § 66, 17 iunie 2003, *Piven împotriva Ucrainei*, nr. 56.849/00, § 37, 29 iunie 2004, și *Zhovner împotriva Ucrainei*, nr. 56.848/00, § 35, 29 iunie 2004).”

VII. Opinia autorului sesizării

41. În ceea ce privește caracterul real al problemei de drept se arată că divergența de interpretare rezultă din raportarea

conținutului art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 la cadrul legal general în materie de retrocedare și la Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

42. Se menționează, deopotrivă, faptul că problema de practică judiciară neunitară a fost pusă în dezbaterea judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție în ședința plenului judecătorilor din 22 aprilie 2024, nefiind adoptată o soluție de principiu.

VIII. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

43. Procurorul general a exprimat un punct de vedere ce corespunde celei de-a doua orientări jurisprudențiale, redată la paragraful 30 din prezenta decizie, în sensul că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 nu se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.

44. Un prim argument se raportează la continuitatea de soluție legislativă, de la momentul adoptării Ordonanței de urgență nr. 94/2000 și până în prezent, în ceea ce privește exceptarea de la acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent pentru imobilele care au aparținut cultelor religioase din România, preluate în mod abuziv, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice, înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989.

45. Legiuitorul a avut în vedere mai multe opțiuni de retrocedare a bunurilor imobile ce au aparținut cultelor și a ales ca variantă finală de acordare a unor măsuri reparatorii prin echivalent, dacă bunurile nu pot fi retrocedate, pe aceea prevăzută inițial prin art. 41 și 42 din Ordonanța de urgență nr. 94/2000. Aceste dispoziții legale au fost incluse, ca urmare a republicării Ordonanței de urgență nr. 94/2000, în art. 6. Astfel, în cazul în care imobilele ce fac obiectul ordonanței de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 și conform prevederilor relevante ale Legii nr. 247/2005.

46. Făcând referire la considerentele cuprinse în paragraful 17 al Deciziei Curții Constituționale a României nr. 541/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2019, se concluzionează că aceste motive au condus la respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, întrucât „stabilirea bunurilor asupra cărora pot purta măsurile reparatorii” reflectă viziunea legislativă de ansamblu referitoare la retrocedările acestor imobile, pe care statul a adoptat-o în considerarea concordanței acesteia cu realitățile economice și posibilitățile de realizare efectivă.

47. Această alegere a statului român rezultă și din expunerea de motive a inițiatorului Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, s-a reținut de către inițiator, Guvernul României, că, prin modificarea legislativă a Ordonanței de urgență nr. 94/2000, se urmăresc „extinderea obiectului legii privind bunurile imobile care urmează a fi retrocedate, precum și stabilirea unor măsuri clare care să conducă la urgentarea procesului de retrocedare, destul de lent de altfel”.

48. Pe de altă parte, s-a arătat și că se urmărește simplificarea procedurilor administrative de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent și acordarea unor despăgubiri juste și echitabile prin raportare la practica internațională în materia imobilelor preluate abuziv de statul român. Asumarea intrării în vigoare a legii în forma propusă de către inițiator și aplicarea acesteia au avut în vedere și un efort bugetar estimat de aproximativ 6.800 miliarde lei. În acest context, proiectul în forma asumată de către inițiator a implicat o mențiune expresă de modificare a Ordonanței de urgență nr. 94/2000 în sensul că,

„în cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent potrivit art. 4 alin. (5) din prezenta ordonanță”. Această opțiune de reglementare a fost preluată prin trimitere și în modificarea ce a intervenit la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență nr. 83/1999*), prin art. 3 al acestui act normativ fiind realizată o trimitere la prevederile art. 5—11 din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, așa cum a fost aceasta republicată.

49. De asemenea, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 821 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, și considerentele de la paragraful 113 al Deciziei nr. 63 din 2 octombrie 2023 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 6 noiembrie 2023, în susținerea argumentului potrivit căruia instanțele judecătorești nu au competența de a institui, modifica, abroga sau înlocui norme legislative dacă ar reține că anumite prevederi legale ar fi discriminatorii. Astfel, instanțele nu ar putea extinde aplicarea prevederilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 în sensul extinderii, pe cale jurisprudențială, a dreptului de acordare a unor măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilele înstrăinate anterior datei de 22 decembrie 1989.

50. În lipsa unei baze suficiente în dreptul intern, în patrimoniul titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor care au aparținut cultelor religioase, preluate abuziv în perioada regimului comunist în România, nu se identifică o valoare patrimonială ocrotită de art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, constând în acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent pentru imobilele care fac obiectul retrocedării în temeiul Ordonanței de urgență nr. 94/2000, legal înstrăinate anterior datei de 22 decembrie 1989.

51. Nu se poate discuta despre o încălcare a acestui drept doar în considerarea faptului că legiuitorul a decis să reglementeze separat dreptul de retrocedare a bunurilor imobile deținute anterior de cultele religioase și de către comunitățile cetățenilor aparținând minorităților naționale. În privința ambelor categorii de subiecți de drept, legiuitorul a consacrat imposibilitatea unei reparații prin echivalent pentru bunurile imobile vizate de art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 și de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență nr. 83/1999, care au fost înstrăinate anterior datei de 22 decembrie 1989. Așa cum s-a arătat în expunerea de motive a Legii nr. 247/2005, au existat constrângeri bugetare obiective care au limitat dorința legiuitorului de a proceda la o reparare prin echivalent pentru toate bunurile preluate abuziv de către statul comunist. Iar legiuitorul nu a exclus un anumit subiect de drept de la dreptul de reparare prin echivalent, ci repararea prin echivalent se raportează la situația juridică a unui bun, nu la patrimoniul unui subiect de drept. Există vocația de retrocedare a bunurilor și de reparare prin echivalent ce aparține subiectului de drept, însă, pentru bunurile înstrăinate în mod legal anterior datei de 22 decembrie 1989, legiuitorul a apreciat că, neputându-se dispune restituirea în natură a imobilului, nu se pot acorda nici măsuri reparatorii prin echivalent.

52. Această opțiune a legiuitorului a fost supusă controlului instanței de contencios constituțional, care a constatat că nu era contrară principiului constituțional al egalității în drepturi și nici nu încălca dreptul de proprietate al titularului cererii de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent.

53. Data de 22 decembrie 1989 reprezintă un reper util pentru că din acel moment se consideră că suntem în prezența unui nou regim constituțional. De la acel moment era predictibil că se vor întreprinde măsuri de reparare a nedreptăților regimului comunist, inclusiv în ceea ce privește bunurile preluate de către stat de la cultele religioase.

54. Art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 nu discriminează vreun cult religios, ci realizează o diferențiere prin raportare la un regim juridic actual al bunurilor ce fac obiectul măsurilor reparatorii.

55. Din practica instanței de contencios constituțional a rezultat că nu se poate reține o încălcare a principiului egalității în drepturi garantat de către art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. De asemenea, atât din practica instanței supreme, cât și a instanței de contencios constituțional a rezultat că instanțele judecătorești nu pot completa pe cale jurisprudențială o prevedere legală doar pentru că apreciază că norma respectivă este discriminatorie.

56. Invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza-pilot *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, Hotărârea din 12 octombrie 2010; Cauza *Smoleanu împotriva României*, Hotărârea din 3 decembrie 2002; Cauza *Bradshaw și alții împotriva Maltei*), se arată că nu există jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului care să permită o aplicare directă a articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție cultelor religioase sau organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale care nu beneficiază de o reparare prin echivalent ca o alternativă a imposibilității de retrocedare a unui bun imobil preluat abuziv de către statul român în perioada comunistă.

IX. Opinia judecătorilor-raportori

57. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este admisibil și că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, numai titularii cererilor de retrocedare ale căror imobile, ce fac obiectul ordonanței de urgență, au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5) din ordonanța menționată.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

A. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

58. Verificarea regularității investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analiza condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în raport cu dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, *„pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”*, precum și cu cele ale art. 515 din același cod, care prevăd că *„recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”*.

59. Analiza implică cerințe de admisibilitate sub aspectul titularului dreptului, sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă, soluționarea problemei de drept prin hotărâri judecătorești definitive, și sub aspectul obiectului, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din același cod.

60. Sesizarea îndeplinește condițiile prevăzute de dispozițiile art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, respectiv este formulată de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, problema de drept a fost soluționată în mod diferit, iar hotărârile judecătorești definitive au fost anexate cererii.

B. Asupra fondului recursului în interesul legii

61. Prin cererea formulată de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a cerut Înaltei Curți — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările ulterioare.

62. Concret, s-a solicitat a se arăta dacă textul este aplicabil și în cazul în care imobilele ce fac obiectul ordonanței de urgență au fost înstrăinate legal înainte de data de 22 decembrie 1989.

63. Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 au următorul conținut: *„În cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent, potrivit art. 5 alin. (5).”*

64. Interpretarea potrivit căreia dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 se aplică și titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor ce au fost înstrăinate legal anterior datei de 22 decembrie 1989 a reținut, în motivare, inexistența unei justificări rezonabile pentru diferența de tratament dintre titularii cererilor de retrocedare și ingerința în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

65. Dimpotrivă, prin interpretarea potrivit căreia dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 se aplică numai titularilor cererilor de retrocedare a imobilelor care au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 s-a reținut inaplicabilitatea art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, întrucât prin Convenție se protejează doar dreptul de proprietate asupra unui bun, nu și dreptul de a obține proprietatea unui bun.

66. De asemenea, s-a identificat o jurisprudență bogată a Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a arătat clar că o plângere nu poate fi examinată decât în măsura în care aceasta se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției pentru statul în cauză.

67. Înalta Curte constată că interpretarea restrictivă a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, prevăzută chiar în textul analizat, este în litera și în spiritul legii, reținându-se numai situația imobilelor ce fac obiectul ordonanței de urgență ce au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989.

68. Un prim argument adus în favoarea acestei interpretări este obiectul de reglementare al art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000.

Art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 vizează doar imobilele înstrăinate după 22 decembrie 1989, deci reglementează natura măsurilor reparatorii într-o situație particulară și din acest motiv trebuie interpretat restrictiv.

Textul nu vizează categoriile de bunuri pentru care se cuvin măsuri reparatorii, acestea fiind regăsite la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, iar interpretarea contrară ar conduce la extinderea domeniului de aplicare al ordonanței de urgență.

69. În ceea ce privește existența unei ingerințe în dreptul de proprietate ocrotit prin art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție este adevărat că, potrivit prevederilor art. 20 alin. (1) din Constituția României, republicată, dispozițiile privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația universală a drepturilor omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Iar, potrivit dispozițiilor art. 21 din Constituția României, republicată, dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele adiționale la această convenție au fost ratificate de Parlamentul României prin Legea nr. 30/1994, astfel că, în ipoteza în care, deși a existat o preluare a unui bun de către stat (privare de bun) anterior datei de 22 decembrie 1989, textul Convenției și al protocoalelor adiționale nu poate obliga statul contractant să repare prejudiciul cauzat pentru perioada anterioară ratificării acesteia.

70. În acest sens există o jurisprudență bogată a Curții Europene a Drepturilor Omului, cauzele *Canciovici ș.a. contra României*, *Lindner și Hammermayer contra României*, *Smoleanu contra României*, *Moșteanu ș.a. contra României*, prezentată în opinia prin care s-a reținut că nu este aplicabil art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, deoarece plângerea se raportează la evenimente care s-au produs anterior intrării în vigoare a Convenției pentru statul în cauză, Curtea nefiind competentă *ratione temporis* să examineze împrejurările naționalizării ori efectele continue produse de aceasta până în prezent.

71. Din jurisprudența Curții poate fi exemplificată hotărârea din Cauza *Moșteanu ș.a. contra României*, pronunțată la data de 26.11.2002, la paragraful 54 arătându-se că „(...) speranța recunoașterii unui vechi drept de proprietate care, de mult timp, nu a mai fost susceptibil de o executare efectivă nu poate fi considerată un «bun» în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (...)”.

72. Paragraful 35 din hotărârea pronunțată în Cauza *Canciovici ș.a. contra României* din 5.11.2002 reamintește că nu poate fi examinată o cerere „decât în măsura în care se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției” cu privire la România, în timp ce paragraful 37 arată că „Reclamanții nu se pot plânge de încălcarea art. 1 din Primul Protocol la Convenție decât în măsura în care procedurile pe care le incriminează se raportau la «bunuri» ai căror titulari erau, în sensul acestei dispoziții”.

73. În același sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 541 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2019, s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000.

În cuprinsul motivării deciziei, Curtea Constituțională, la paragrafele 16 și 17, a arătat că, în realitate, critica reprezintă o propunere de modificare a ordonanței de urgență.

Curtea Constituțională s-a referit, în paragraful 18 al deciziei sus-menționate, la faptul că și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a fost recunoscut dreptul statelor de a stabili măsurile reparatorii, exemplificându-se Hotărârea din

1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 89, prin care s-au statuat, cu valoare de principiu, următoarele: „Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu impune statelor contractante nicio obligație specifică de reparare a nedreptăților sau prejudiciilor cauzate înainte ca ele să fi ratificat Convenția. De asemenea, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu poate fi interpretat ca restrângând libertatea statelor contractante de a alege condițiile în care ele acceptă să restituie bunurile ce le-au fost transferate înainte să ratifice Convenția.”

74. Interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000 propusă de raportori are în vedere și Decizia Curții Constituționale a României nr. 821 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, dar și deciziile ulterioare evidențiate la capitolul V din prezenta decizie, potrivit cărora instanța națională de drept comun nu poate înlătura de la aplicare o normă de drept pe motiv că instituie o discriminare între diferite situații, aceasta intrând în competența exclusivă a Curții Constituționale.

75. Or, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul constituționalității în întregime a Ordonanței de urgență nr. 94/2000, prin Decizia nr. 837 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, arătându-se că „principiul egalității în drepturi a cetățenilor și nediscriminării nu a fost încălcat, dat fiind că foștii proprietari ai imobilelor preluate de către stat de la cultele religioase și cumpărătorii unor astfel de imobile se află în situații juridice diferite”.

76. În concluzie, având în vedere considerentele anterior expuse, în temeiul prevederilor art. 517 din Codul de procedură civilă, se va admite recursul în interesul legii, urmând a se stabili că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 94/2000, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor compensatorii în echivalent, potrivit art. 5 alin. (5), doar în cazul în care imobilele ce fac obiectul ordonanței de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numai titularii cererilor de retrocedare ale căror imobile, ce fac obiectul ordonanței de urgență, au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989 pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5) din actul normativ sus-menționat.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 iunie 2024.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor autorităților publice locale din anul 2024

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului
1	Banu Daniel	candidat independent
2	Cezar Viorel	candidat independent
3	Danguly Ervin	candidat independent
4	Drăghici Marian	candidat independent
5	Florea Ovidiu Viorel	candidat independent
6	Olărașu Cosmin Alin	candidat independent
7	Pop Stefan	candidat independent
8	Pop Valentin Gheorghe	candidat independent
9	Radu Adrian	candidat independent
10	Scarlat Ionuț-Cristian	candidat independent
11	Tellman Gabriela	candidat independent
12	Vior Dumitru	candidat independent
13	Andonescu Antoaneta	candidat independent
14	Anghel Danut	candidat independent
15	Badescu Gheorghe	candidat independent
16	Butan Sebastian Daniel	candidat independent
17	Chis Corina Liliana	candidat independent
18	Oncescu Aristotel-Marius	candidat independent
19	Trif Adrian Claudiu	candidat independent
20	Petrescu Dragomir	candidat independent
21	Forumul Democrat al Germanilor din România	minoritate
22	Partidul Liga Acțiunii Naționale	partid politic
23	Partidul Câmpina Curată	partid politic
24	Partidul Mișcarea Noi, Ploieștenii	partid politic
25	Abraham-Peterfi Robert	candidat independent
26	Anghel Iustina	candidat independent
27	Cartiș Anca Mihaela	candidat independent
28	Ciofica Ion-Marian	candidat independent
29	Dolete Angelica-Ana	candidat independent
30	Ghinea Valentina Mihaela	candidat independent
31	Gresianu Daniel-Ionuț	candidat independent
32	Ocolișan Octavian	candidat independent
33	Pal Istvan-Csaba	candidat independent
34	Popescu Liviu	candidat independent
35	Schuller Horst	candidat independent
36	Veres Robert	candidat independent

București, 21 iunie 2024.

Nr. 20.878.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA
partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale,
organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți
pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale,
conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor autorităților publice locale din anul 2024

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului
1	Burcă Levente	candidat independent
2	Corăș Ardelean	candidat independent
3	Costeiu Iulian Alexandru	candidat independent
4	Derzsi-Raduly Kazmer	candidat independent
5	Gheorghe Stefan	candidat independent
6	Hariton Ionuț-Nicolae	candidat independent
7	Hegedus Hajnalka-Katalin	candidat independent
8	Midvighi Cătălin Florin	candidat independent
9	Mistar Ioan	candidat independent
10	Pantazi Romulus Catalin	candidat independent
11	Sava Costel	candidat independent
12	Stanciu Cristina-Nicoleta	candidat independent
13	Tudorache Daniel	candidat independent
14	Uniunea Democrată Maghiară din România	minoritate
15	Uniunea Ucrainenilor din România	minoritate
16	Galben Nicolae-Dan	partid politic
17	Calugarescu Robert Constantin	candidat independent
18	Cazamir Elena	candidat independent
19	Donici Nicolae-Eugen	candidat independent
20	Geczi Adina-Elena	candidat independent
21	Grigore Ilie-Marius	candidat independent
22	Itigan Mihai Mircea	candidat independent
23	Politeanu Mihai-Laurentiu	candidat independent
24	Rodean Mihai-Emil	candidat independent

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului
25	Rotundu Ovidiu-Constantin	candidat independent
26	Sălăgean Gheorghe-Viorel	candidat independent
27	Tomus Dorel Radu	candidat independent
28	Țițirigă Dănuț-Cristian	candidat independent
29	Ursache Daniela	candidat independent
30	Vasile Sorin	candidat independent
31	Belciug Mihail-Cătălin	candidat independent
32	Alic Arthur Amadeus	candidat independent
33	Crișan Teodor	candidat independent
34	Damian Romulus Marius	candidat independent
35	Gavrilita Tatiana	candidat independent
36	Grigorescu Ovidiu-Dan	candidat independent
37	Ilas Maria	candidat independent
38	Lahadus Alin-Stefan	candidat independent
39	Lorincz Szabolcs-Odon	candidat independent
40	Marian Elena	candidat independent
41	Norocea Eleonora	candidat independent
42	Pătrașcu Romeo-Alexandru	candidat independent
43	Răcianu Daniel	candidat independent
44	Strimbeanu Radu Costinel	candidat independent
45	Ursache Svetlana	candidat independent
46	Zamfir A. Viorica	candidat independent
47	Andrieș Dumitru	candidat independent
48	Fabian Zoltan	candidat independent
49	Imre Csaba	candidat independent
50	Lirca Ioana	candidat independent

București, 2 iulie 2024.
 Nr. 22.697.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
 Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
 Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

